LUDAS MATYI

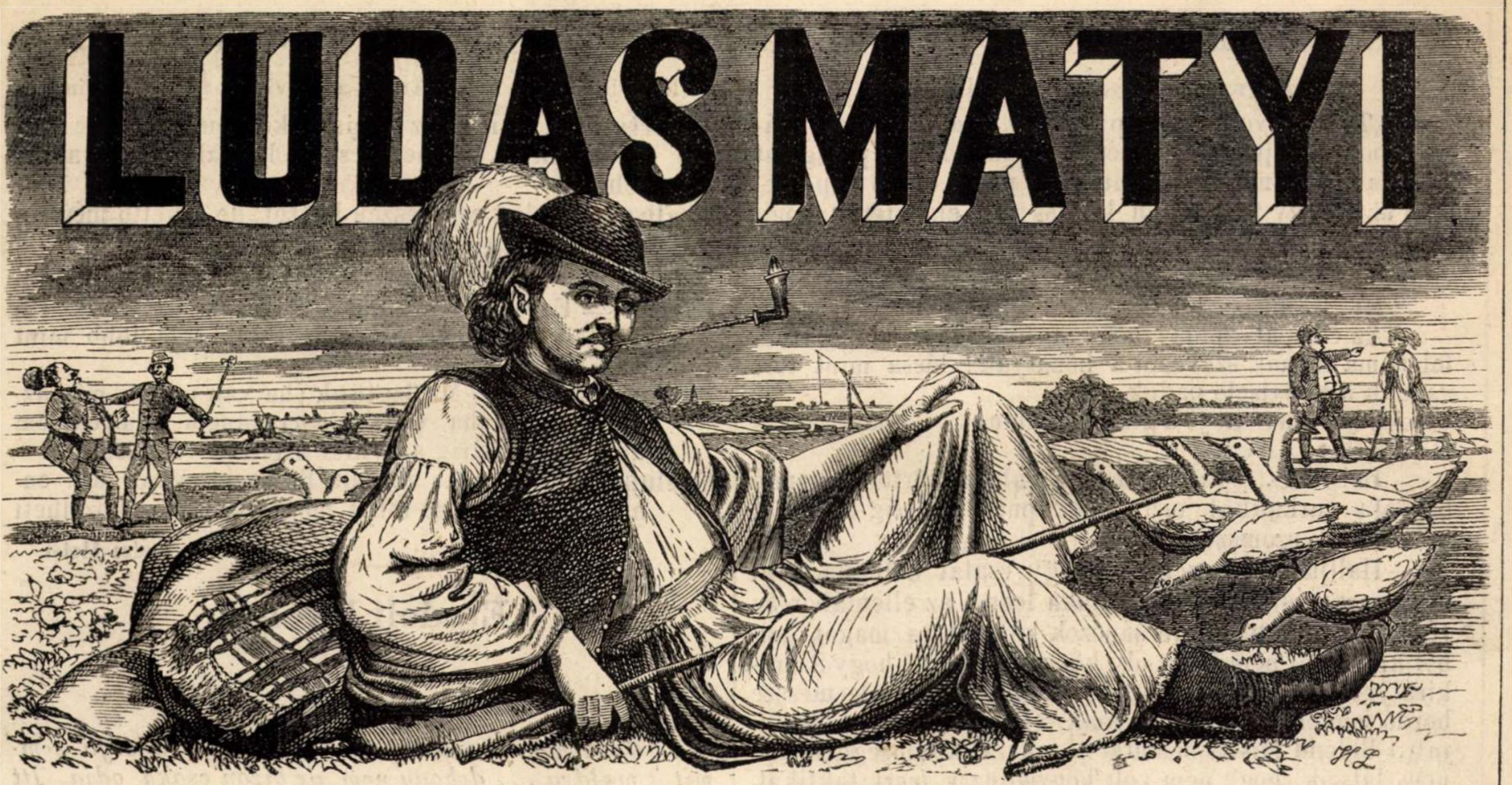

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utcza, 18. szám alá
küldendő.

Pest, april 7.
1867.
1. szám.

Gyüjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Barátok-tér 9. sz.,
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Egy honvéd szózata.

Kisütöttétek hát tudós hazafiak!
Honnan származik a közösügyi alap?
Kimutattátok, hogy kétszer kettő három . . .
S a corpus delicti . . . egynehány véka zab!!

Mert ha a németet . . az az hogy a lovát . . .
Magyar zabbal meg nem abrakoltuk volna :
Personálunio helyett, nem lenne most
A sógornak velünk reálunioja.

Dicső Kolumbusok! tietek az érdem . . .
Hiddjétek a babért mi nem irigyeljük;
De bocsássatok meg, hogy ha most azt kérdem :
A száraz kortyot még ugyan meddig nyeljük?

Mikor enged már tért . . . az a léha csapat . .
Mely édes nyelvünket dadogni sem tudja?
A mely Csaszlauból a nyakunkra szakadt . . .
S még sem áll kifelé taligájok rudja?

Itt a sok exhonvéd! . . . kopott öltözetben
Lesi sóvárogva a boldogabb napot,
Rongyos és éhezik, — husz éven keresztül . . .
Saját hazájában hivatalt nem kapott.

És a csonka hősök mit kapának azért . . .
Hogy Buda falára gyorsevetként másztak ?
Koldulniok kellett egy falat kenyérért,
Örökös szégyen ez . . . örökös gyalázat.

Ám a beamterek pusztitó falkája!
Ugy kiette magát, — oly kövérre hizott :
Sokan nyugdij helyett — jó lélekkel mondom —
Ex offo laufpaszt kaphatnának biz ott.

Helyet hát azoknak, — kik képességöknél
Fogva alkalmasak valamely pályára :
S a hős, ki harczola Szolnok, Izsaszegnél . .
Ne legyen tovább is hazájában árva.

LUDAS MATYI.

Ludas Matyi csevegései.

Az országgyülés kakasülőjéről.

„Tegnap volt egy nap“ — igy kezdé Besze János bokrétás parlagi beszédjét; Ludas Matyi pedig azt mondja; hogy ma is nap van, még pedig olyan nap, melyen az a nagy fontosságu kérdés fog eldöntetni, hogy Magyaroszág független állam marad-e? vagy osztrák provinczia!

Mi . . . mi . . . a?

Az édes atyámfia! hogy a közösügyi elaboratum felett ma fognak szavazni a honatyák! lássa mint tele vannak a képviselő padok.

„Queraus“ itt jő a generalissimus . . . a haza bölcse Deák Ferencz.

Bei fusz . . . lábhoz most azzal a csötörtököt mondó bodzafa puskákkal, melyeknek pufogása alig hallik el a harmadik szomszédig.

Halljuk a fővezért . . . nagy csatát kell ma neki megnyerni, és ez nem kis munka leend, az ellentábor az 1848-ban épitett szilárd sánczok közé huzta magát, miből kiszoritni nem lehet oly könnyen, mint a hogy Szentkirályi . . . gondolja; mert az ellennek igen sok messze hordó bombái és ágyui vannak. (Ezen ágyukból öt darab t Bolond Miska bemutatott már a közönségnek, hanem látszik, hogy nem volt honvédtüzér, mert taktikátlanul szegezte ki az ágyukat, épen saját hadvezérök felé. Szerencse . . . hogy csak vaktöltésre voltak töltve.*)

Ezen ágyukat kevés ideig ellehet ugyan némitani, de beszegezni épen nem

Nini . . a gavalleria meglehetősen előre rukkolt, a centrumban álló négy lábu asztalt, melyre azt hittem, — hogy csak inditványok tétetnek le, az aranyszakállu jegyző, Bartal és még néhány merészebb közlegény, — mint előnyös positiót csakhamar elszánt rohammal bevévén: letették arra testöknek azon részét, — melyen ülni szokás, — s mint Hári János a világ szélén, — lelógázták onnan bakancs alá termett lábaikat.

Szécsényi Béla mint hirneves oroszlány-vadász felmászott a képviselői pad tetejére s onnan recognoscirozott a tigrisekre:

Somsich szépen meghuzta magát a vezér lábainál, a lépcső pokróczán . . . ugyan ki elől bujt el?

Elég az hozzá . . . hogy a majoritás fesztelen kényelemben találta magát, tudta hogy otthon van, . . . a minoritás, rendesen megülte helyét, mint a nádorhuszároknak dukál is.

Az angol parlamentben már többet megengednek magoknak a milordok, — ott egymásra a nyelvüket is öltögetik . . . még mi ennyire hál' Istennek nem mentünk, de még — ha igy haladunk . . . mehetünk.

Ennélfogva Ludas Matyi azt inditványozza: hogy ha csakugyan a Károlykaszárnya közepire görgetik a képviselőházat . . . szék helyett mindenki részére kényelmes pamlagot csináltasson Ürményi ur . . . melyen a hitelesitések és igazolások alatt szundikálhassunk.

Azon honatyák, kik ezen inditványomat pártolják, sziveskedjenek beállni — a Ludas Matyi előfizetői közzé, nem bánom ha pénteken prenumerálnak is, mely ominozus napon (korántsem babonás félelemből) még az ország bölcse sem tartá tanácsosnak, hogy a majoritás leszavazza a minoritást . .

---

*) A mi itt be van rekesztve, azt ne tessék elolvasni, vagy ha már olvasta valaki . . . hát nézze meg a Bolond Miska 50. számában lévő képet . . . akkor lesz világos értelme.

Ludas Matyi.

Tudományos műforditás.

(Kiforditotta Besze János a képviselőház katedráján.)

Opportunitás = nem az a minek **kellene lenni**, de nem is az a **mi** . . . hanem csak oly valami . . . a **mi lehet.**

Dualismus = két egy teszen **kettőt**, de a kettő még se egy . . . hanem **három.**

Delegatio = telyhatalmu küldöttség **hatalom** nélkül.

Paritás = Egyik olyan, mint a másik, az az egyik **19,** a másik egy hiján **20,** tehát egyik sem több mint a másik.

Personalis unio = Mi **fizetünk** (ha van miből) mi **gazdálkodunk** (ha van miben) hanem a jövedelem utolsó krajczárig a **német zsebébe** vándorol.

Realunio?? ezzel adós maradt Besze professor ur! ennek magyarázatát tehát, még csak ezután közölheti

Ludas Matyi.

Eredeli levelek.

I.

Theküntetes szőrkhesztyü ór!

Oszt mondja a világ, hogy a zsidó nem odja semmit a majdra . . . dehogy nem, de bizon csakh odja. Itt khöldi egy rongybul készölt rongyos forint a her von Ludasra, a mi még csak gyünni fogja, és nem a becsöletes zsidó honfit fogja ötni, hanem a meghveszött Dübrügi orakat.

No lám, hogy odja a zsidó majdra is. Mikur én megeskhödtem az én khedves Rákhelemmel együtt, azt mondta a thisztelendü rabbi: „éljetek szerencsésen, a tübbi majd gyünni fogja.“ És csakogyan gyütte . . négy gyerek és három kis rüfkhele, gyünyürüségemre. Most vagyunk kilenczen a csoládban.

Addig addig énekheltök a Vürüsmarczibul is: „majd gyünni fogja egy jubb kar“ mig csakugyan meggyütte a felelüs khurmány, a miniszteriom, . . . csakhogy nekönk nem tetzik; miért? mert nincs küzütte egyetlen egy zsidó se . . . pedig vannak nadj magas származásu zsidók, kik lünek baronlébenek.

Inditványuzom tehát hogy ha már van elnük-, igazság-, pénzögy-, hadögy-, belögy-, khölögy és khereskedü miniszter — legyen egy hitelezü is, mert mai szök világba erre legnagyobb szöksége van mindenkinek, khölünüsen az oraknak.

Thalán a báron Rotsild, vagy a baronlében khüvetönk ju lenne? . . . ezeknek van sok ész, akarom mondani tübb pénz.

Hársli Schmili
tulszedü.

II

Szent-Tamás, april 1. 1867.

Tisztelt Ludas uram!

Kedvességének körlevelét bárány türelemmel olvastam végig s mondhatom jól mulattam magamat vele, kivált mikor az utolsó ponthoz jutottam, hogy t. i.

„akár milyen rongyos bankó,
Ludas Matyinak lesz a jó“

mindjárt eszembe jutott, hogy van a mi községi pénztárunkban egy rongyos bankó, a melyet nem tudom hányadik elödöm hagyott benne, s a mely csak azért hevert ott oly sokáig, mert még a koldusnak sem kellett, oly *rosz volt. Én tehát ezen rosz bankót azonnal Ludas Matyinak szántam, s fel is forditottam érette fenekestül a Cassát; de fájdalom! a rongyos bankó eltünt, s még csak azt sem tudjuk, hogy az inség tette-e kelendővé? vagy pedig az adó executió kezeibe került? de mivel Ludas Matyinak még is csak szüksége van a rongyos bankóra: mit cselekedtem? van nekünk hat esküdtünk, hat tiszteletbeli esküdtünk és hat válaszmányunk, ki vetettem mindenkire a rátáját, és igy szedtem össze ezen rongyos hatosokat, kérvén Ludas uramat, hogy lelkünk táplálékáról élczlapjának megküldése által fél éven gondoskodni sziveskedjék; — annak eltelte után ujra benézek a Cassa fenekébe s meglehet hogy azon rongyos bankó, mit most siettemben meg nem leltem, ott fog heverni.*

S . . . . Pál, jegyző.

III.

Tekintetes szerkesztő úr!

A Döbrögiek válfajából T..ky István esküdt urat van szerencsénk bemutatni, ki (a parlamentáris felelős kormány szárnyai, és a szabadság paizsa alatt) Percze Joachim rimóczi nemes társunkat mult héten pandurok által Szécsénybe hozatván, arra az alkotmány emlékére ünnepélyesen 25. mondd huszonöt botot veretett, elégtételt Ludas Matyitól kérünk.

Szécsényből többen.

Más elégtételt nem adhat Ludas Matyi mint azt, hogy az illető Döbrögit a következő epigrammában örökíti meg:

T . . . Stefi! ő basasága bizonnyal sokra meg esküdt
Oly tényekre, miket . . . nem szoka tartani meg;
Ám bajosan tőn Döbrögi Estván arra le esküt?
Hogy huszonöt botokat, — Percze komára kapat.

Kóser adomák.

Melyek a zsidót karakterizálják.

Egy faluról Pestre költözött gazdag zsidó zongorázni tanittatá leányát a kis Lotti lébent.

Elkövetkezvén a zsidó nevenapja, midőn a zongoramester ajándékot várva a kis Lotti szüleitől, produkáltatni akará, hogy lássák mennyire haladt már a müvészetben leányuk.

Az apa fontos arczczal, — mintha az egész kótatudomány kis ujjában lett volna, — állott leánya háta mögé.

A leányka megütvén az akkordot, az első ütenynél hibázott; a mester tehát figyelmeztetőleg monda: „kérem kisasszony nem jól vette.“

„Hát hibázott az én Lotti lében leányom?“ kérdé műértő képpel az apa.

„Igen is, a mint méltóztatik látni, itt ⅛ rész van, a kissasszony pedig ¼ részt vett.“

„Gott über die Welt!“ kiálta a zongoramesterre a számitó apa — ne rontsa el az én kis Lotti lében leánykámat, — az okos teremtést, minek venne ö nyolczad-részt, mikor negyed-részt vehet.

Salamon egykori dabasi árendás szénát akarván venni Soroksáron, a sváb igen magas árt szabott szénájának, Salamon tehát szó nélkül fordult meg a sarkán.

A sváb kérdé, hogy hát mit igér érette?

Hallja khend! a khend szénája oly méreg drága: hogy az nem az én birkáimnak, hanem a khendtek patikássának való herbatheának.

Ugyan ez a Salamon hizott gőbölöket hajtván a gyulai vásárról Dabasra, midőn a csősz határpénzt kérne tőle, monda a csősznek: „barátom én nem fizetek, mert itthon vagyok.“

„Nem fizet? nohát akkor enyim a falka ökör,“ pattoga a csősz.

„Ha magáé ez a falka, minek voltam hát én akkor a gyulai vásáron? mondja meg khend.“

Vizesi pesti hires bankár kérdezvén pénztárnokától, ha valyon fizetett e a határidőre gróf Kamarásy ő méltósága kamatot? midőn a pénztárnok „nem“-mel felelt; — igy szóla a nevezett bankár: „Nohát irni kell neki egy szép udvarias figyelmeztetű levelet, hogy fizessen az a lump!

Kérvény a magyar miniszterekhez.

Volt idő, — a midőn
Vagy akartam, vagy nem,
Muszáj volt a **Károly**
Kaszárnyába mennem;
Szurony közt kisére
Féltüczet cserepár!
Kvártélyt . . ingyen adott
Neuwirth! a generál.

Tisztelt miniszterek!

Hirlik szájról szájra, —
Hogy jövendőre már
A **Károlykaszárnya** . . .
Felelős kormányunk
Részére van szánva.
Akkor szeretnék hát
Bejutni én oda:
Midőn majd ott lesz **a** . ,.
Központi iroda.
Fáradni sem muszáj
Értem cserepárnak,
Nevezzetek csak ki . . .
Tolnok vagy titkárnak:
Természetes dolog,
Önként . . . berukkolok.

Ludas Matyi.

Viszik a menyasszonyt.

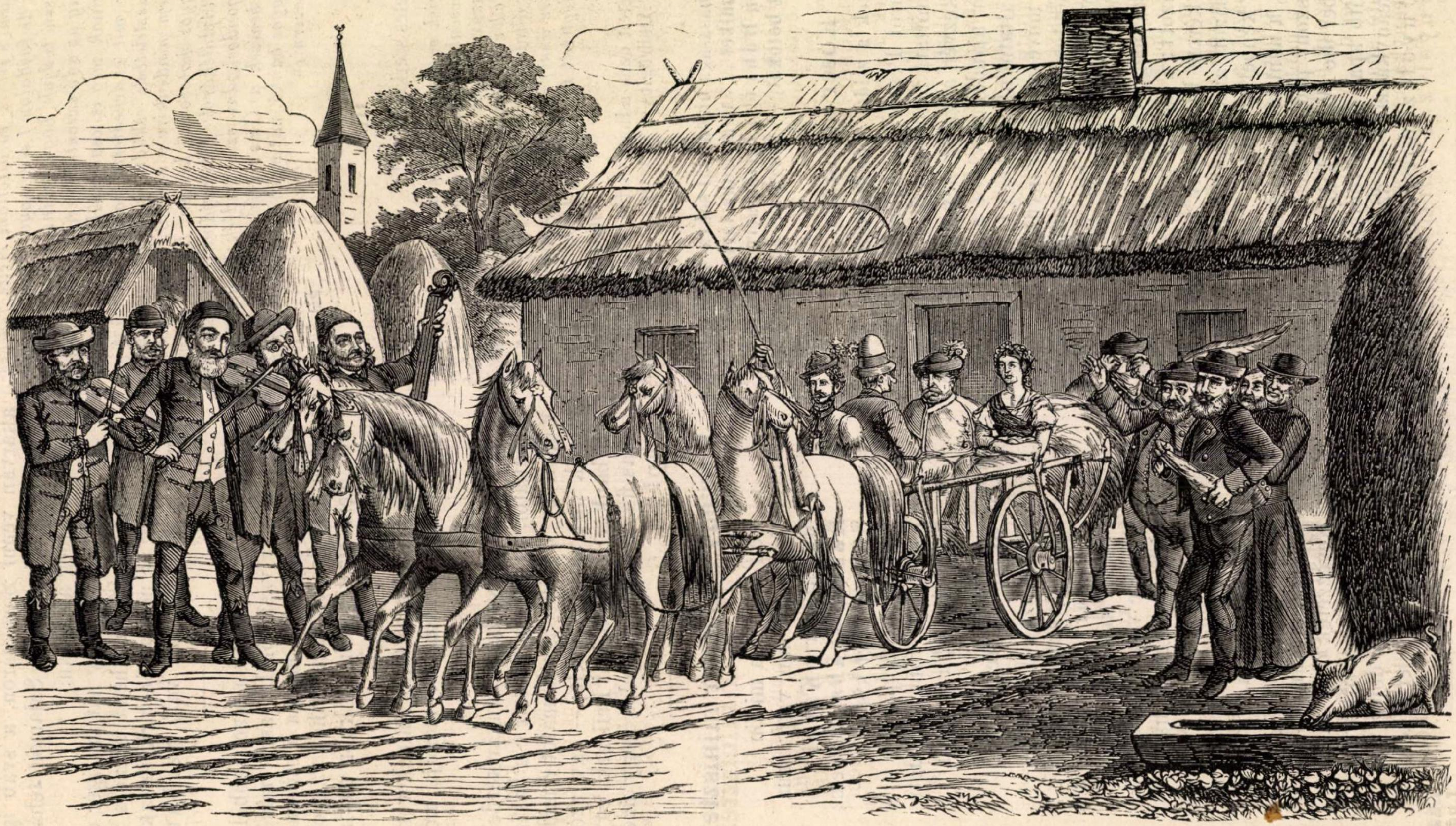

Násznép : Jaj de kár ez a szép magyar leány, annak a toprongyos vőlegénynek.

Násznagy : Ha megunja, majd ott hagyja.

Ki a legény a csárdában?

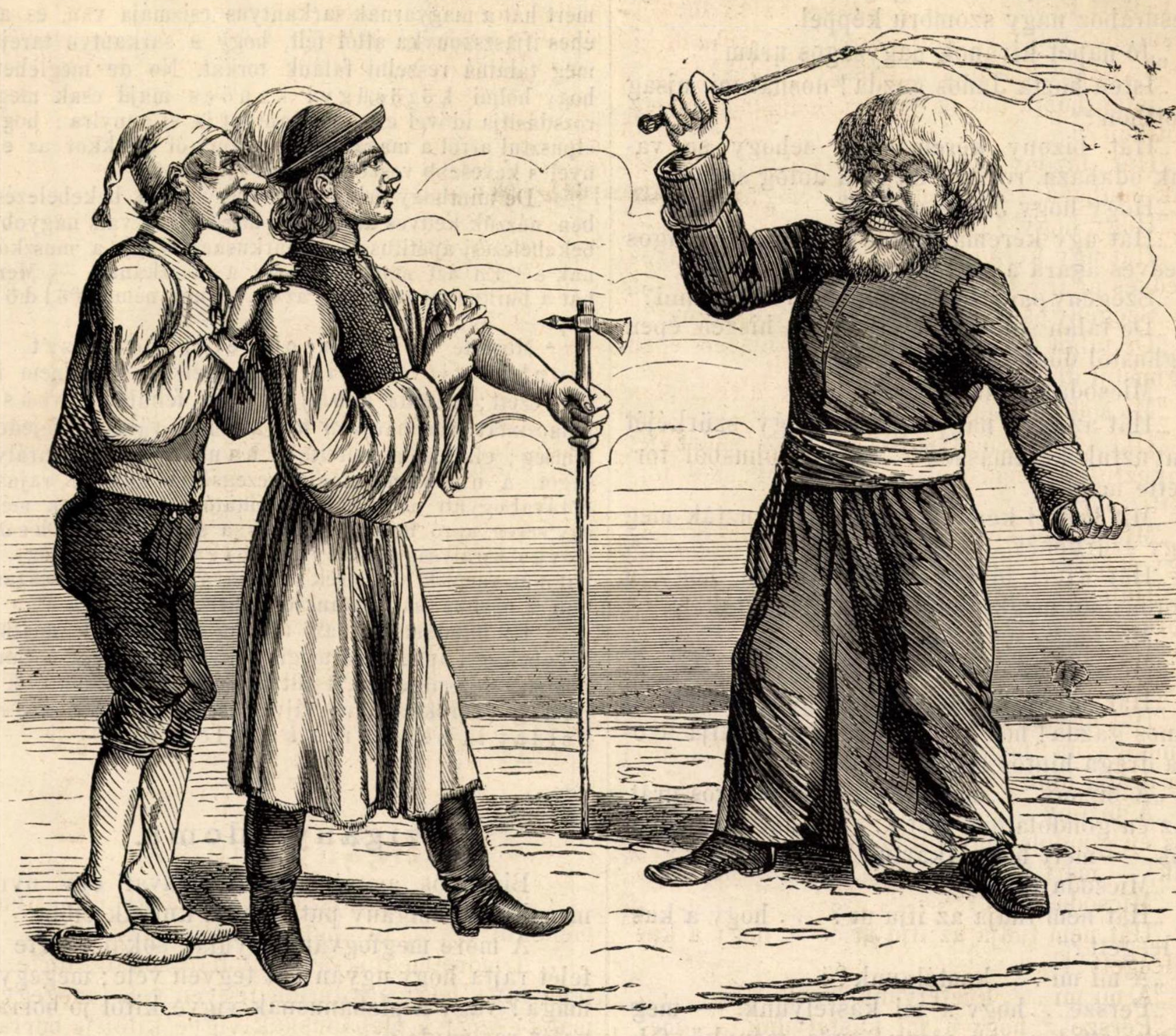

Na muszka! most gyere ha van kurázsid, hadd lássam, mered e bántani ezt a szegény nímetet?
Sakinka . . . ne bujt volna csak a hátad mögé, — majd elpáholtam volna én, mint Jézus a vargát.

Tigriskörmök.

A berlini „Kladeradatsch" czimü élczlap közelebbi száma e felirat alatt: „tempora mutantur" egy sikerült képet hoz, mely az előtérben a magyar miniszterelnököt ábrázolja, a háttérben pedig egy akasztófa látható — melyre e név van kifüggesztve: Graf Julius v. Andrássy.

Bizony burkus bruder, hol fel a kerék a talpával hol le; — még azt is megérhetjük ám, hogy miniszterelnökünk akasztatja fel azt, ki egykor őt, az az hogy . . . hála istennek csak a nevét, . . . függesztette fel.

A deákpárt már a megyékben is szorgalmasan alakitja a klubbokat; majd meglátjuk sikerül e nekik itt is ugy dominálni, mint a képviselőházban?

Furcsa hogy a franczia lapok csak a bal és a s első baloldali képviselők beszédeit hozzák egész terjedelemben, mintha bizony a jobboldali matadorok szónoklatában nem találnának valami közölni valót . . . ?

De már hinni kezdi Ludas Matyi, hogy lesz egy kis alkotmányos mustra a beamterek között, mert a hivatalos lapok telve vannak névváltozásokkal. Valamennyi filisztens igyekszik német hangzásu nevét átmagyarositani. Szép dolog-e sógorok! hanem tudják-e, hogy az egyszeri szamár is belebujt az oroszlánybőrbe, gondolva hogy igy majd több auctoritással lesznek iránta a többi állatok. Azonban, midőn orditni kezdett, a nyul is tüstént ráismert, hogy bizony csak csacsi a . . . — Nem elég tehát csak a névnek, hanem a nyelvnek és szivnek is magyarnak kell lenni, — ha ezután is magyar kenyeret akarunk enni.

Végén csattan.

Feljött Pestre az öreg gazda s beállit ifju földesurához nagy szomoru képpel.

„Jó napot kivánok nagyságos uram!“

„Isten hozta János gazda! noshát mi ujság van otthon?“

„Hát bizony kéremássan, sehogy se vagyunk odahaza, rosszul megy a dolog sorja.“

„Hogy hogy János gazda?“

„Hát ugy kéremásson... hogy a nagyságos ur kedves agara a szellő megdöglött.“

„Szegény pára! bizonyosan nem adtak enni?“

„De talán sokat is adtak, mert hiszen épen a döghustól döglött meg.“

„Micsoda döghustól?“

„Hát az öreg nagyságos ur négy szürkéjét megnyuztuk kéremásson . . . és a lóhusból torkig ette magát.“

„Mit beszél kend... hát miért nyuzták meg a négy szürkét?“

„Hát azért bizony kérem szépen, hogy a vizhordásban megszakadtak az istenadták.“

„Me—me—megszakadtak?“

„Meg biz az uram! mind a négy.“

„Hát ugyan kinek a bolond gondolatja volt a János gazda! hogy vizhordásra használja azokat a drága hintós lovakat?“

„A bizony . . . megkövetem nagyságos urat, — az én gondolatom volt . . . de hát muszájból tettük, — mert hát elakartuk oltani a tüzet.“

„Micsoda tüzet?“

„Hát nem tudja az ifju ur? . . . hogy a kastély leégett?“

„A mi mi . . . kastélyunk?“

„Persze... hogy a mi kastélyunk, — meggyuladt attól a sok menydörgős menykő fáklyától . . . hogy bolondult volna meg az a nímet, a ki kitalálta . . .“

„Micsoda fáklyától?“

„Hát a megboldogult öreg nagyságos urat temettük, hogy az Isten nyugosztalja meg a haló földjében is, — s azok a bambacselédek oly ügyetlenek voltak, oly közel tartották az ereszhez a fáklyát, hogy a száraz zsindejbe rögtön belekapott a tüz, s igy történt a szerencsétlenség.“

Kaparki.

Akademiai értekezés.

Gunár Matyi akadékos tagtól.

Már hogy miféle csodabogár az a bekebelezés, vagy a hogy azok a politikusok nevezik : az az ánnektálás? azt Madarász képviselő annak idejében, ugy a mint dukált, nagyon talpraesetten megmagyarázta ; elbeszélvén a találós mesét a kedves kigyóról, a mely az embert bekebelezni, azaz megenni akarta, még pedig csupa háladatosságból azért, mert az ember őt a nyomorult halál torkából kimentette.

Ez a bekebelezés ragadós fene nyavalya. Ausztria be akarta kebelezni Magyarországot, de még sem merte, az az merni csak merte volna — de nem tudta, mert hát a magyarnak sarkantyus csizmája van, és az éhes ifjaszszonyka attól félt, hogy a sarkantyu taréja meg találná reszelni falánk torkát. No de meglehet, hogy holmi közösügyi kenőcs majd csak megrozsdásitja idővel ezt a sarkantyut is, el annyira : hogy elpusztul arról a magas száru csizmáról és akkor az elnyelés kevesebb veszedelemmel fog járni.

De minthogy már benne vagyunk a bekebelezésben, nézzük kedves atyámfiai, hogy kinek van nagyobb bekebelezési ápetitusa? A burkusnak vagy a muszkának-é? Én azt mondom, hogy a muszkának. — Mert hát a burkus megelégszik azzal, a mit német földön kap. —

Megette a braunschweigi kolbászt, a frankfurti virstlit torma nélkül, mert nem is könyezett; megitta a bajor sörét, felfalta a szász palacsintát; hasában van a hassiai választó fejedelemség; elközösügyesitette a hannoveriai királyságot, a nassaui nagyherczegséget minden rajnai borával együtt; most meg nyomtatóul konfektnek még egy screg apró herczegséget és a swáb würthembergi királyságot hatvanhetezte ugy el, hogy a katonát amazok kötelesek megszavazni, kiállitani és tartani, a burkus csak parancsol nekik.

És mindamellett azt állitom én, hogy a muszka bekebelezési appetitusa mégis nagyobb. — Mert a burkus megelégszik azzal, a mit a földön kap; a muszka pedig (Törökországra fájván a foga) már a fél holdat is be akarja kebelezni.

Czigány-adoma.

Bizonyos agarászat alkalmával egy nyul menekült a czigány putrijába a kutyák elől.

A more megfogván a nyulat, sokáig törte a fejét rajta, hogy ugyan mit tegyen vele; megegye maga? vagy a plebánusnak vigye, kitől jó borravalót reményle?.

Végre is abban állapodott meg, hogy a plebánusnak viszi el a nyulat.

Beállit tehát a paphoz e szavakkal : „tistelendő sent atyám! egy nyulat fogtam, át is adtam már a konyhában a szakácsnénak.“

„Jól van fiam, ime vedd érette áldásomat, többet ér ez tiz garasnál“ s azzal keresztet vetett a czigányra.

Az épen ott kártyázgató szolgabiró és esküdt jóizüen kaczagtak a savanyu képet vágott távozó czigányon.

Párhét mulva a czigánynak meghalt egyik rajkója, elment tehát a plebánushoz, hogy temesse el illő szertartással, de a pap vonakodott a rajkót addig eltemetni, mig a more a stólát le nem fizeti.

Végre is menyre földre esküvén a czigány, hogy egy hét alatt megfizeti a stólát, eltemeté a pap a kis rajkót.

Egy hét mulva, meg is jelent a czigány a plebánusnál.

„Nohát czigány — meghoztad a stólát?“

„Igen is meg tistelendő sent atyám! csak ast nem tudom mig, hogy menyit kell fizetni“.

„Egy váltó forintot czigány“ ugy e nem lesz sok?

„Dehogy les, dehogy les tistelendő atyám! ha többet kivánt volna is, megfizetném.“

„No hát fizess szaporán és lódulj tovább.“

Ekkor a czigány elkezdi fenhangon keresztet vetvén mindannyiszor a papra: „atyának, fiunak, 10 garas . . . atyának, fiunak egy forint, atyának, fiunak és sent lélek nevében 30 garas, — még tistelendő ur tartozik nekem 10 garassal.

Hogy csinálták meg Mármaros-szigeten a dualismust?

Gergucz boltos legény volt, Bogdi is a volt.

Gerguczнak se pénze, se hitele nem volt, de volt esze és — adóssága.

Bogdinak nem volt esze se pénze, de volt hitele.

Kompániába állottak tehát Gergucz és Bogdi, és kereskedést nyitottak.

A paragrafus rendje szerint, a melyet akár elölrül, akár hátulról nézzék, akár a lábára, akár a fejére állitsák, mégis egyforma: beprotokolláltatták firmájukat és a táblát a boltajtó fölébe kitették, a melyen a város öregе apraja láthatta, hogy rá van pingálva:

GERGUCZ és BOGDI
kereskedése.

Bogdinak hitele levén, a pesti és bécsi kereskedőktől váltóra annyi portékát kapott, a mennyit a lelke kivánt. Gerguczнak adóssága levén, Korbuj és a többi hitélezőinek irást adott, a melyben megigérte, hogy tartozását megfizeti, mihelyt az Isten megsegiti.

De Korbuj és a többi hitelezők ugy magyarázták a dolgot, hogy Bogdi kompánistája levén Gerguczнak, az Isten emezt szemlátomást megsegitette; miért is a törvényszékhez folyamodtak, mely azután a hitelbe érkezett portékának egy részét szépen el is exequáltatta. Gergucz azonban becsületes ember levén és nem akarván Korbuj uramék és kedves barátai csinjára ráállani, miszerint más emberek portékáját elharácsolhassák, fogta magát még az executió foganatositása előtt kijelentette a törvényszéknél, hogy ő hitet tesz le arra, hogy abban a kereskedésben neki még egy krajczár ára vagyona sincsen; tehát — mert ő mások kárát nem kivánja: — őt a firmából exprotokollálják.

Ez megtörténvén, visszament a boltba, és azt mondta Bogdinak: „Nesze pajtás itt a birósági extractus; én már nem vagyok kompánista, vágd le a nevemet a tábláról.“

Bogdi a táblát levétette, ketté füiészeltette, visszaakasztatta a maga felét és lett a firma:

BOGDI
kereskedése

Jöttek azután Korbuj és társai exequálni, de a Gergucz neve le levén füiészelve, portékát nem kaptak, hanem Gerguczot, mert őket megcsalta, jól megrakták magyar miskásan.

Székely adoma.

Bemegy a csikszéki székely a szebeni szász templomba, s miután az általa ismert szentekre mindnyájára imádkozott, egyiken fennakadt a szeme, egészen ismeretlen volt előtte, — kérdi tehát a mellette álló segrestyést:

Hallja-e, ki legyen ez a szent?

„Ich waisz nicht“ felelé a segrestyés.

Szent „Ivásznik“ könyörögj érettünk, egész áhitattal folytatá a góbé.

Két szerkesztő.

Az egyik ál szamaritán!
 Másik meg echt farizeus!
Mégis mindkettő azt hiszi:
 Hogy neki küld érmet Pius!
No csak várjatok jó urak!
 Én azt hiszem, még megérem:
Hogy másunnan jő meg nektek:
 Az a nagyon dukált érem.

Kánya.

A milyen a mosdó — olyan a törülköző.

A „1848“ feliratu lap, mely czimének nem felel meg, a menyiben egészen más elveket hirdet s gyérszámu közönségét 1867-re akarná terelni, szives volt 27-ik számában Ludas Matyiról is megemlékezni eképen:

„Ludas Matyi“ ezím alatt egy élczlap indul meg. 1) mely külső alakjára nézve mindenben az üstököst utánozza. 2) De aztán a belső tartalom, 3) az első sortól az utolsóig ponyva irodalmi termék, 4) az egész lap épen nem áll irodalmunk jelen színvonalán. 5) S minő ügyetlen 6) szélső baloldali akarna lenni 7) s az izraelita emancipatioról egy pár beszédet közöl, melyből az sül ki, hogy az Izraelitákat emánczipálni lehetne, ha nehány milliót fizetnének 8) Óvj meg Uram barátaimtól — fogják kiáltani Böszörményi és Madarász urak. 9)

1. Megindult már, különben hogy referált volna róla az 1848?
2. Nagyobb a papirja és 1/5 el bővebb a tartalma; nyelve pedig épen nem az üstökösé, hanem a szóteljes értelmében a népé.
3. Nem tetszik az oly köpönyeg forgatóknak, kik krimiai tatár lapot is szerkesztenének, csak megfizessék.
4. Hadd legyen — de mindenki által érthető, nem ugy mint a „1848“ handabandázó vezérczikkei.
5. Sőt elvben és becsületességben fejül haladja, nem lehet meg venni egy porczió rostélyoson.
6. Magadra értsd goromba!
7. No ebben van valami igaza az „1848“-nak; nem azért volt a valódi 48-ban honvédtüzér tiszt a szerkesztője, hogy gyáván elhagyja zászlaját.
8. Óh! Óh! nem tréfál az „1848“? mert ha solidan beszél: azt kell hinnem, hogy az ujság nem négyszámu . . . hanem két szarvu!
9. Csalatkozik az „1848“, nem azt fogják kiáltani, hanem ezt: távoztasd el Uram az oly hamis ál prófétákat mint az „1848“, és adj minél több oly tiszta hazafiakat mint

Ludas Matyi.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

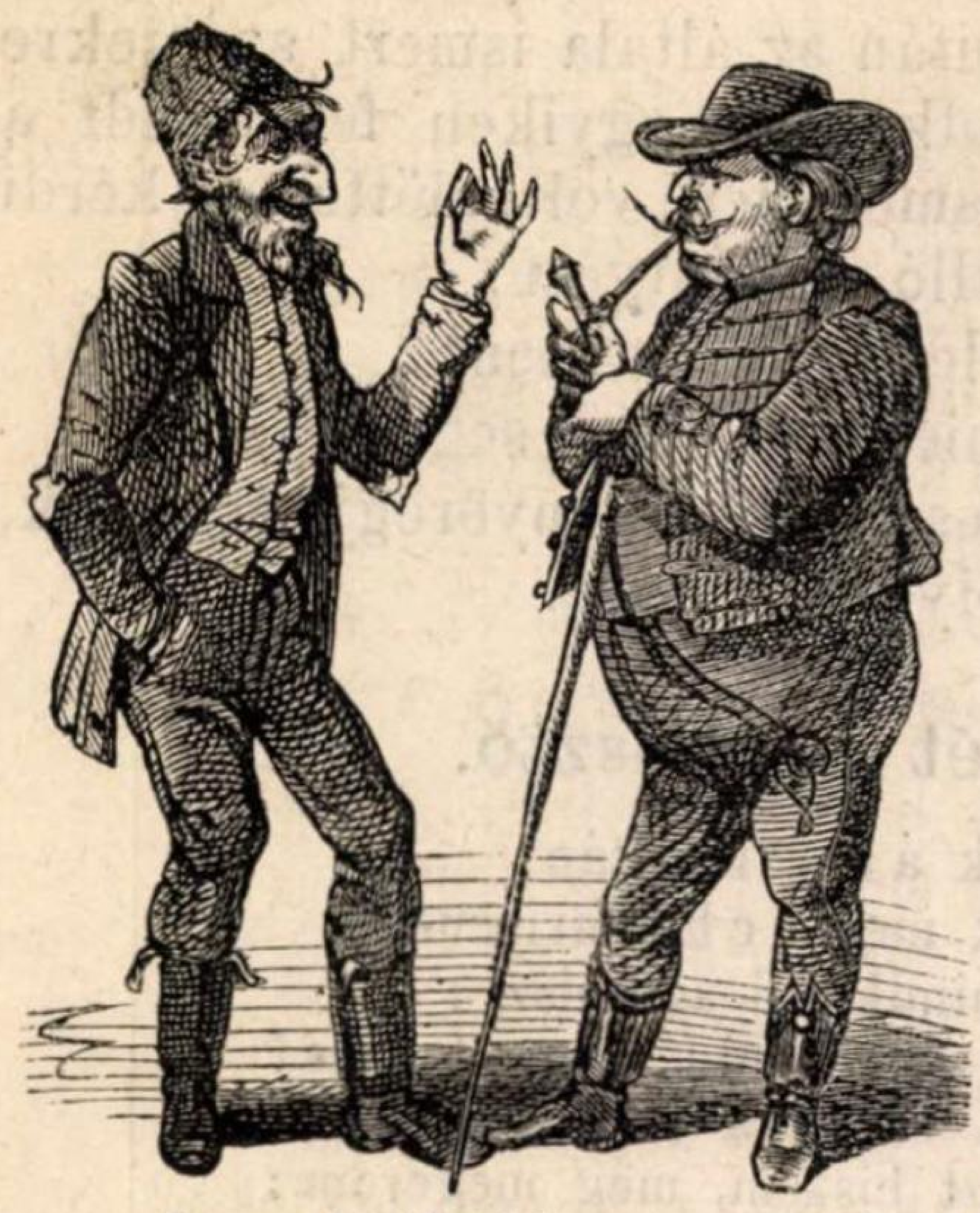

Iczik. Thodja khend János! mi a zsidó életphilosophia?

Mihály. Nem tom biz én Salamon! nem jártam a zsidó-oskolába.

Iczik. Bár oda járnának khendtek, akkor nem jutna a khentek vagyona oly khünnyen a zsidó kezére. Hát thodja khend mikor a zsidó a világba khöldi a fiát, ezt a két tanácsot adja neki: fiam, elütthed legyen mindig, hogy becsőletbül nem él meg, és szégyenbül nem hal meg a zsidó Ha ezt a tanácsot szorosan megthartod, okvetlen gazdag lesz belülled; ha pedig meggazdagodtál, sokat gondolj, kheveset beszélj és semmit se irj alá, hogy baron lehess. Ez a zsidóphilosophia hallja khend!

Mihály. Már iszen jó lehet a Salamon szomszédéknak, de már a magyar ember természetével nem fér össze; lássa szomszéd, a minap is jót állottam a Kurucz koma helyett azon száz forintért, a mit szomszéd kölcsönzött neki; igaz, hogy nekem kellett kifizetni ... de hát az ember felebarátjáért sokat megtesz ...

Iczik. Bolondok khentek khedves János bátya! hogy fhele barátot is tartanak, lássa a zsidó mindig tübbre becsőli az egészet, mint a fhelet. Khend is János gazda! azért füzetett ... mert Khürücz koma csakis fhelebarát ... Az igaz barát nem engedi meg, hogy érette a jutálló fizessen ... dasz zógi.

Mihály. Ugyan vallja meg Salamon szomszéd, igaz-e az, hogy sábecz napon nem szabad a zsidónak se vizen keresztül menni, se pedig árokba mászni?

Iczik. Rügtün megharagszom khendre János! ha engem vallatni akar, mint valami pánduros komiszárus.. hát mért akarná khend azt thodni nü?

Mihály. Hát a mult héten kántor komával a pinczében egy kicsit pityizálgattunk, s akkor jött e szóba..; most széretném szomszédtől magától hallani, hogy igaz-e vagy nem?

Iczik. Khendnek csak megmondom János! hogy az a nagybügü kántor most az egyszer nem hazudott.

Mihály. Hát aztán szomszéd! ha ma sábecz volna, és itt előttünk egy árokban szász arany heverne, — le másznék-e érette?

Iczik. Vasz zógt János gazda? hundert stück dukaten.. prubára akar khend most engem thenni, — de én azt mondom khendnek hogy: elősztir ma nincs sábecz, — másodszor pedig itt nincs árok, — és harmadszor az árokban nem hever száz arany.

Ludas Matyi gyorspostája.

Nemes nemzsetes is
Vitézslü nágy urak!
Olan gyors vagyok én
Elfognám a nyulat.
Nagyidai Vajda
Fullajtárja voltam,
Ezser serencse hogy
Sássor meg nem holtam,
Csepütelegráfus
Most ugyan ki lenne?
Itt egy csomó levil...
Ugyan mi van benne?

Tisztelt gyüjtőink: Cseresznyés Károly, Szántó Kálmán, Gácser János, Söprei Lajos, Péter György, Schwarzer Emil, Jonás Gáspár, Diós Mihály, Huszár Gusztáv, Hinffner Jósef, Cziáky Gábor, Horváth Mihály, Bán János, Halász Dániel, Vikol János, Kun Károly urak és az ibrányi olvasó egylet:

Köszönet, hála és öszinte kegyelet
Tiszta forrásában — **jutalmat** *leljenek.*

A piskói ref. papnak:

Jó kivánásaért forró köszönetünk ...
Hogy beteljesedjék, mindent elkövetünk.

Cs . . . . . Károlynak Szathmárra:

Városi főügyész avagy kapitány légy?
Polgártársaidnak csakis hasznára tégy.

Csiki B. Györgynek:

Havasalján is zeng hát a magyar nyelve?
Bár a Szász és Oláh közé van ékelve:
Csak hadd hirdesse: hogy a testvér szeretet
Tarthatja csak öszve mindhárom nemzetet.

A kiadó-hivatal sürgönye.

Horváth Ferencznek Bereg-Böszörménybe: Ludas Matyira csak 75 krt küldött polgártárs! kérjük a hiányzó 25 krt után pótolni.

Nagy Károly urnak Szilli-Sárkányba: Ludas Matyira 1 frt 50 krt küldött uraságod — minthogy évnegyedre lapunk csak 1 frt 50 krt bejegyeztünk javára a második évnegyedre.

Kérelem.

Minden becsületes magyar embert, kinek az alkotmányos

„LUDAS MATYI"

jelen első száma keze közzé kerül és azt elolvassa, honfiui tisztelettel felhivok: hogy a **magyar nép ezen legolcsóbb és legmulattatóbb képes ujságát** ismerősei körében terjeszteni sziveskedjék.

Előfizetési-ára 3 hóra **csak 1 frt**, félévre **2 frt.**

Az előfizetési pénzek a kiadó-hivatalba
három korona-utcza 18-ik szám alatt
küldendők.

MÉSZÁROS KÁROLY,
tulajdonos és felelős szerkesztő.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.